

Arrest

nr. 232 372 van 7 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 augustus 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 september 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALLI, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 december 2018 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn schoonbroer dhr. I.A., van Nederlandse nationaliteit. Aangezien de bloed- of aanverwantschap niet werd aangetoond is aan verzoeker op dezelfde dag een beslissing tot niet-ontvankelijk verklaring (bijlage 19*quinquies*) afgegeven.

Op 7 februari 2019 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn schoonbroer dhr. I.A., van Nederlandse nationaliteit.

Op 5 augustus 2019 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 7 augustus 2019. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 7.02.2019 werd ingediend door:

Naam: T. Voorna(a)m(en): O. Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1996 Geboorteplaats: Ain Zohra

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene vroeg op 7.02.2019 gezinshereniging aan met zijn schoonbroer, zijnde I. A., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Attestation administrative n°226 dd. 20.02.2019 waaruit moet blijken dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres woonden te 'Douar Ouled Sidi Atmane Caidat Ain Zohra', voor hun vertrek naar het buitenland. Echter, de referentiepersoon woont sedert 2007 ononderbroken in België vanwaar hij uit Nederland naar hier kwam.

- Kassatickets januari en maart 2019 (C&A, JD Sports PLC, Armani Exchange, Zeeman,...). Hieruit kan niet opgemaakt worden dat deze goederen aangekocht werden door de referentiepersoon voor betrokkene.

- Certificat administratif de charge de famille n° 302/2019 dd. 19.03.2019 waaruit moet blijken dat de referentiepersoon betrokkene ten laste had tot 2017 voor het vertrek naar het buitenland en dit via maandelijkse geldstortingen via Moneygram. Er worden slechts drie geldstortingen voorgelegd dd. 18.07.2017, 30.09.2017 en 1.02.2008

- Attestation Administrative n°80/2019 dd. 27.03.2019 waaruit moet blijken dat betrokkene geen beroep uitoefent in D'Ain Zohra. Er wordt niets gezegd over een eventueel beroep buiten deze stad.

- Arbeidsovereenkomst MRC B. SPRL dd. 1.05.2018 met bijhorende loonfiches (februari en maart 2019) op naam van de referentiepersoon; Arbeidsovereenkomst SCG BVBA dd. 6.07.2018 met bijhorende loonfiche voor de maand januari 2019 op naam van de echtgenote van de referentiepersoon - Registre du commerce dd. 1.04.2019 waaruit moet blijken dat betrokkene geen zelfstandige activiteit uitoefent in Nador.

- Attestation du revenu global n°85 en n°286 dd. 28.03.2019 en 21.02.2019 voor de periode 2015 tot 2019 waaruit moet blijken dat betrokkene geen inkomsten had in deze periode.

- Inschrijvingsformulier Nederland dd. 19.02.2019 op naam van betrokkene

- Huurcontract dd. 30.09.2018 op naam van de referentiepersoon voor het adres (...)

- Attestation n°83/303/2019 dd. 4.04.2019 op naam van betrokkene

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 12.11.2007 ononderbroken in België verblijft. Van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is dus geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 7.02.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert 7.02.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de schoonbroer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

Op 7 augustus 2019 dient verzoeker wederom een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn schoonbroer dhr. I.A., van Nederlandse nationaliteit. Deze aanvraag is thans hangende.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid van het ingediende beroep tot nietigverklaring op, in zoverre het beroep is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De verwerende partij zet dienaangaande het volgende uiteen:

“Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State

moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep. Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 7 augustus 2019 een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend, thans ook op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en eveneens in functie van zijn Nederlandse schoonbroer, de heer I.A. (zie bijlage 1).

De vernietiging van de op 5 augustus 2019 genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan slechts tot gevolg hebben dat de verwerende partij een nieuw standpunt moet innemen over de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij. De verwerende partij is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen, gelet op het feit dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag heeft ingediend. Bijgevolg kan de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verzoeker geen bijkomend nut meer verschaffen.

Verwerende partij is dan ook van oordeel dat het ingediende beroep tot nietigverklaring, voor zover deze gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wegens het ontbreken van het wettelijk vereiste belang onontvankelijk is.”

2.2 Ter terechtzitting betwist de raadsman van verzoeker de exceptie van de verwerende partij niet. Hij benadrukt evenwel dat verzoeker nog het belang behoudt ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij bevestigt het belang in het aanvechten van het bevel aangezien het bevel krachtens artikel 1/3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) slechts is opgeschort totdat de gemachtigde inzake deze nieuwe aanvraag beslist.

2.3 Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is bijgevolg onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.1 Verzoeker voert de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 47/1, 47/3 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.2. Wat het bevel betreft:

9.

- Ook hier heeft verwerende partij zijn motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht manifest geschonden. Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoekster naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet afdoende gemotiveerd. Dat niet valt in te zien waarom de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, en hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent. Verzoeker verwijst hiervoor naar de volgende passage:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de schoonbroer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”
Verwerende partij beweert met deze standaardmotivering dat de referentiepersoon niet zou behoren tot het kerngezin van verzoeker en dat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon

door verwerende partij wordt betwist, terwijl verzoeker deze afhankelijkheidsrelatie afdoende heeft aangetoond.

Dat verzoeker wenst te benadrukken dat dit bevel werd genomen, zonder rekening te houden met het geheel van alle bijgebrachte stukken. Uit het bevel blijkt geenszins dat verwerende partij enig onderzoek heeft verricht en zij alle bijgebrachte stukken in aanmerking heeft genomen bij het nemen van dit bevel. Dat het niet de bedoeling kan zijn dat een overheidsinstantie op een dergelijke manier beslissingen neemt en motiveert.

Dat de handelswijze van verweerder dan ook niet meer ernstig te noemen is, daar zij hoogstwaarschijnlijk gebruik heeft gemaakt van "copy/paste"-technieken om haar bevel om het grondgebied te verlaten, te kunnen motiveren met standaardmotivering, waaruit geenszins blijkt dat er in casu enig onderzoek werd verricht naar de afhankelijkheidsrelatie. Hoe dan ook, dergelijke handelswijze getuigt van een onzorgvuldig bestuursoptreden door de overheid.

Kortom, de aangebrachte motieven dragen de beslissing NIET en steunen geenszins op de werkelijke bestaande toestand en correcte concrete feiten.

Verwerende partij heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht manifest geschonden.

Dat dit middel dan ook ernstig is."

3.2 Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen: *"een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden"* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen laat verzoeker na uiteen te zetten op welke wijze artikel 47/1 en artikel 47/2 van de vreemdelingenwet worden geschonden door het bestreden bevel. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekers *"legaal verblijf in België is verstreken"*. Hierbij wordt toegevoegd dat er rekening is gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en wordt geduid dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie met verzoekers schoonbroer wordt betwist, dat nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn een leven op te bouwen in zijn land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon en er geen sprake is van minderjarige kinderen in België of van een medische problematiek. Verzoeker betwist niet dat zijn legaal verblijf op dat ogenblik was verstreken en dat er toepassing kon worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een

correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dienen te worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij niet zou behoren tot het kerngezin van de referentiepersoon en dat er geen afhankelijkheidsrelatie zou zijn aangetoond. Verzoeker meent dat er geen rekening is gehouden met het geheel van alle bijgebrachte stukken. Verzoeker betoogt verder dat het bevel een standaardmotivering bevat waaruit geen onderzoek blijkt naar de afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon.

De Raad merkt op dat verzoeker met zijn betoog zich richt tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De kritiek is niet gericht tot het bestreden bevel en bijgevolg onontvankelijk. Bovendien toont verzoeker geen belang bij zijn grief, nu hij een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend, in functie van zijn schoonbroer van Nederlandse nationaliteit, waarbij zijn aanvraag met nieuwe en actuele stukken ter beoordeling voorligt.

Verzoeker kan bezwaarlijk beweren dat het bestreden bevel een standaard motivering bevat, nu uitdrukkelijk wordt verwezen naar de aanvraag tot gezinshereniging met zijn schoonbroer en wordt gesteld dat verzoeker niet behoort tot het kerngezin van de referentiepersoon en dat ook de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie wordt betwist. Verzoeker weerlegt dit niet door opnieuw te verwijzen naar de stukken die hij in het kader van zijn aanvraag heeft voorgelegd en die beoordeeld zijn in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verder motiveert het bevel in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België of van enige medische problematiek. Dit wordt niet betwist.

Verzoekers betoog doet aldus geen afbreuk aan de motivering, minstens slaagt verzoeker er niet in om de motieven van het bestreden bevel *in concreto* te weerleggen. De schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN